

ဘုမ္မာဝတ် စာပေ

မင်းသိင်္ခ

ပြည်ကြီးမလှိုင်

ဖြူ

တတိယအကြိမ်

ဆင်းရဲတဲ့အခါ မရွေးတာနဲ့၊ များများသုံးပြီး အလုပ်များများလုပ်
ချမ်းသာတဲ့အခါ ရွေးတာသုံးစွဲပြီး ဥစ္စာနေထိန်းသိမ်းကြ

နိဒါန်း

အရက်သောက်ခြင်း အပြစ် ၆ ပါး

ဥစ္စာယုတ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံများစွာ၊ ရောဂါထူပြော၊ ကျော်စောမဲ့တုံ၊
မလုံအင်္ဂါ၊ ပညာနည်းရှာ၊ ဤ ၆ ပါးကား သောက်စားသေစာ
အပြစ်တည်း။

DRUNKNNESS IS TEMPORARY SUICIDE.
THE HAPPINESS THAT IT BRINGS IS MERELY NEGATIVE,
A MOMENTARY CESSATION OF UNHAPPINESS.

(BERTRAND RUSSELL)

အရက်မူးခြင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ ယာယီသတ်သေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
အရက်မူး၍ ရရှိသော ပျော်ရွှင်မှုကား အဆိုးသက်သက်မျှသာ ဖြစ်၏။
အမှန်တကယ်အားဖြင့် အရက်မူးခြင်းသည် မပျော်ရွှင်မှုများမှ တဒင်္ဂမျှ
အဆိုးသတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

AT THE FIRST CUP A MAN DRINKS WINE,
AT THE SECOND CUP WINE DRINKS WINE,
AT THE THIRD CUP WINE DRINKS MAN.

(ANON)

ပထမတစ်ခွက်သောက်ခြင်းသည် လူက အရက်ကို သောက်၏။
ဒုတိယတစ်ခွက်သောက်ခြင်းသည် အရက်က အရက်ကို သောက်၏။
တတိယတစ်ခွက်သောက်ခြင်းသည် အရက်က လူကို
သောက်ခြင်းတည်း။

(အမည်မသိ)

THE AUTHOR WHO SPEAKS ABOUT
HIS OWN BOOKS IS ALMOST AS BAD AS A MOTHER
WHO TALKS ABOUT HER OWN CHILDREN.

(DISRAELI)

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိရေးသားထားသော
စာအုပ်အကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်းသည် မိခင်က သူ၏
သားသမီးအကြောင်းကို ပြောဆိုနေခြင်းထက်ပင် ပို၍ဆိုးရွားလှပေ၏။

(ဒစ္စရေလီ)

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာ

မင်းသိင်္ခ

“လူတို့၏ အဓိပတိကား မိဖုရား၊
အခြေလေးခုတို့၏ အဓိပတိကား ဆိတ်၊
ငှက်တို့၏ အဓိပတိကား ငွင်းတ၊
သစ်ပင်တို့၏ အဓိပတိကား အင်ကြင်း....”
“မော်တော်ကားပျက်သူတို့၏ အဓိပတိကား ကိုဘညွန့်၊
ကြွေးထူသူတို့၏ အဓိပတိကား ကိုအောင်သိန်း၊
ရန်ဖြစ်သူတို့၏ အဓိပတိကား တာယာဆိုင်က တင်ငွေ၊
မူးရမ်းသူတို့၏ အဓိပတိကား ဝါတာခင်မောင်၊
စိတ်တိုသူတို့၏ အဓိပတိကား ကွမ်းယာဆိုင်က မမကြီး၊
ပွေးထူသူတို့၏ အဓိပတိကား ဈေးခေါင်း ဦးဘိုးကြူး....၊
အရက်သမားတို့၏ အဓိပတိကား မြကြီး၊ ဟားဟား....
အဘွားကြီး သင်္ကြန်စာမှာ အဲဒါတွေကိုပါ ထည့်လိုက်ပါဦး၊
ဟား....ဟား....”

မြကြီးနှင့်သင်္ကြန်စာ

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်မြောင်းဟု ခေါ်သော ရပ်ကွက်၏ အတွင်းပိုင်းရှိ ကျောက်ရေတွင်း ဟူသော လမ်းတိုကလေး၌ လွန်စွာမှ သေးကွေး၍ ယိုင်လဲလှနီးပါးရှိသော အိမ်စုတ်ကလေးအတွင်းမှ အသက်(၆၀)ခန့်အရွယ်ရှိ အဘွားကြီးတစ်ဦးသည် တစ်ပဲတန် မစိန်ညွန့်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးတရဲရဲ ရှိုက်ဖွာလျက် အောက်ပါသင်္ကြန်စာကို အော်၍ ဖတ်နေလေ၏။

“ဤနှစ်ကား ‘ဇေဌ’ နှစ်ဖြစ်၏။ နှစ်ကို ကျားစောင့်၏။ လကို လင်းတ စောင့်၏။ ငှက်ကို ယက္ခိကစောင့်၏။ ကောင်းကင်ကို ဝဿဝရော စောင့်၏။ ရေကို ယုန်စောင့်၏။ မိုးကို ငှက်စောင့်၏။ တောကို ဒေါင်းစောင့်၏”

ထိုအချိန်၌ မည်သည့်အချိန်က ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်မသိရသော အရက်သမားကြီးတစ်ဦးက အဘွားကြီး၏ သင်္ကြန်စာမဆုံးမီ၌ပင် အောက်ပါအတိုင်း အော်လိုက်လေ၏။

“ဘုံဆိုင်ကို မြကြီးစောင့်၏....”

အဘွားကြီးလည်း သင်္ကြန်စာကို ဖတ်နေရာမှ အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပုဆိုးမနိုင် ပဝါမနိုင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ရပ်၍နေသော အရက်မူးသမားမြကြီးကိုတွေ့လျှင်....

“ခွေးမျိုးလေး....နောက်စရာလား၊ မိမဆိုးမ ဖမဆိုးမလေးသွား....”
ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

“အော်....ခက်တော့တာပဲ၊ အဘွားကြီးကလည်းဗျာ....မြေကို
ခွန်းစဏ္ဍားစောင့်၏။ ဘုံဆိုင်ကို မြကြီးစောင့်၏။ မမှန်ဘူးလား။
ဟား....ဟား....သင်္ကြန်စာထဲမှာ ထပ်ပြီးထည့်လိုက်။ ဘုံဆိုင်ကို
မြကြီးစောင့်၏။ ဟိ....ဟိ....” ဟု မြကြီးက
အလေးလျှာလေးသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

အဘွားကြီးလည်း ပါးစပ် ပွစိပွစိဖြင့် မမြကြီးအား ဆဲဆိုကာ
ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ဖတ်လက်စ သင်္ကြန်စာကို ဆက်၍
ဖတ်ပြန်သည်။

“လူတို့၏ အဓိပတိကား မိဖုရား၊

အခြေလေးခုတို့၏ အဓိပတိကား ဆိတ်၊

ငှက်တို့၏ အဓိပတိကား ဌင်းတ၊

သစ်ပင်တို့၏ အဓိပတိကား အင်ကြင်း....”

“မော်တော်ကားပျက်သူတို့၏ အဓိပတိကား ကိုဘညွန့်၊

ကြွေးထူသူတို့၏ အဓိပတိကား ကိုအောင်သိန်း၊

ရန်ဖြစ်သူတို့၏ အဓိပတိကား တာယာဆိုင် တင်ငွေ၊

မူးရမ်းသူတို့၏ အဓိပတိကား ဝါတာခင်မောင်၊

စိတ်တိုသူတို့၏ အဓိပတိကား ကွမ်းယာဆိုင်က မမကြီး၊

ပွေးထူသူတို့၏ အဓိပတိကား ဈေးခေါင်း ဦးဘိုးကြူး....၊

အရက်သမားတို့၏ အဓိပတိကား မြကြီး၊ ဟားဟား....အဘွားကြီး

သင်္ကြန်စာမှာ အဲဒါတွေကိုပါ ထည့်လိုက်ပါဦး၊ ဟား....ဟား....”

ထိုအချိန်၌ အဘွားကြီး၏ အိမ်ရှေ့တွင်လည်း ကလေးများရော လူကြီးများပါ စည်ကားလျက် ရှိလေ၏။ အမူးသမား မြကြီး၏ စကားကို တသောသော ရယ်မောလျက် ရှိကြလေ၏။

“ဟဲ့....အမျိုးယုတ်လေး....သွားစမ်း၊ ငါ့ခြံထဲက ခုထွက်သွားစမ်း၊ ဖိနပ်နဲ့ ပေါက်လိုက်ရမလား....”ဟု အဘွားကြီးက ပြောလေ၏။

“ပိုက်ဆံတစ်မူးလောက် ပေးစမ်းပါအဘွားကြီးရာ၊ သူတောင်းစားတောင် ပေးရပါသေးတယ်၊ ကျုပ်က အဘွားကြီးသား လှမောင်နဲ့ ကစားဖက်ပါဗျ....” ဟု အရက်သမားမြကြီးက ပြောလေ၏။

“မပေးဘူး....၊ နင့်ကိုပေးရင် အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသလိုနေမှာပေါ့....” ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးလည်း သင်္ကြန်စာကို ဆက်၍ဖတ်လေ၏။

“မိုးဦးမိုးနှောင်းနာ၏။ မိုးလယ် ရွာ၏။ တန်ခူး၊ ကဆုန်၊ ဝါခေါင်၊ သီတင်းကျွတ်၊ နတ်တော် ဤငါးလကား လူတို့ ဝပြောသာယာကုန်၏”

အဘွားကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရက်သမား မြကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“နွေမိုးဆောင်း ဥတုသုံးပါးလုံး နတ်သမီး မီးခြစ်က အသုံးခံ၏။ မိုးဦး ခေါင်၏။ မိုးလယ် ညံ့၏။ မိုးနှောင်း လုံးဝမရွာ၊ မီးလောင်တတ်၏။ မီးရေးထင်းရေး သတိထား....”

“ဟဲ့....မြကြီး၊ အမူး....ဟဲ့....အရူး....ဘာတွေလာပြီး နိမိတ်မရှိပြောနေတာလဲ၊ ခက်တော့တာပဲ” ဟုဆိုကာ အဘွားကြီးသည် ကျပ်ခိုးများတက်လျက်ရှိသည့် တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ

နံနက်(၉)နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင်....

“အင်း....ဒီနေ့ သောကြာနေ့၊ ကိုးနာရီထိုးခါနီးဆိုတော့ အင်္ဂုရိဇ္ဇာ ဒုတိယအခါ....” ဟုဆိုကာ သူရဇ္ဇာ၊ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒြော....ဟူသော အင်္ဂုရိဇ္ဇာလင်္ကာကို လက်ချိုးရေတွက်ကာ

“ဘူးရား ဘုရား ဗုဒ္ဓအခါမှာ ဗုဒ္ဓဟူးရဲ့ ဘုမ္မိဖြစ်တဲ့ ရာဟုရဲ့နမိတ်၊ အရက်မူးသမားလာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ ခရီးသွားနေတဲ့ ငါ့သားကလေးလှမောင်....ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့်၊ အင်း....ဒီလိုနိမိတ်ပျက်မျိုးပေါ်ရင် ရှေးပညာရှိတွေက (မတ်ဝိဒူဂုဏ် မကျသဘု၊ ပုဏ္ဏကမြင်းမိုက်နဲ့နှင် လောင်းဗုဒ္ဓထွဋ်တင်တောင်၊ မလွတ်ချင် သေငြားလို့ တေးစပ်ထားကြပါလား။) ဖွ....ဟဲ့၊ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေတော်၊ ဟဲ့ မြကြီး သွားသွား” ဟု မောင်းထုတ်လေ၏။

“အဘွားကြီးပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ဘာတွေဆီမန်းမန်းနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကို တစ္ဆေသရဲမှတ်လို့ ပရိတ်ရွတ်နေတာလား၊ ဟား....ဟား....လုပ်ပါဗျ၊ ပိုက်ဆံတစ်မူးလောက် ပေးစမ်းပါ” ဟု မြကြီးကပြောလျှင် အဘွားကြီးလည်း ဤသို့ စဉ်းစားမိပြန်၏။

“နိမိတ်မကောင်းရင် ယတြာချေရတယ်ဆိုပဲ၊ ယတြာကောင်းရင် မင်းလောင်းတောင် ပြေပျောက်တယ်လို့ ဆိုသားပဲ၊ ဒီတော့ ယတြာချေမယ်၊ နိမိတ်မကောင်းတဲ့ အမူးသမားကြီးကို ရွှေရည်ငွေရည်လောင်းပြီး ပန်းတွေပါတွေ ပန်ပေးလိုက်မယ်....” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုလေ၏။

အရက်မူးသမား မြကြီးကလည်း....

“အဘွားကြီး ပိုက်ဆံတစ်မူးလောက် ပေးစမ်းပါဗျ၊ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံတစ်မူးလှူရင် အဘွားကြီးဟာ နေ့ချင်းညချင်း ဇောတိက၊ ဇေဋ္ဌိလ၊

ကာကွဏ္ဍ၊ မဏ္ဍက ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးလေးဦးလို ပေးလို့မကုန်၊
လှူလို့မခန်း ပဒုမ္မာရွှေကြာပန်းကဲ့သို့ ပွင့်လန်းသွားမှာပါဗျ” ဟု
ဆိုလေသည်။

“အေး....အေး....ပေးမယ်၊ ခဏနေဦး....” ဟု ဆိုကာ
အဘွားကြီးလည်း ခေါင်းလျှော်ရန် အဆင်သင့်လုပ်ထားသော
တရော်နှင့် ကင်ပွန်းသီးရည်ထဲတွင် ငွေမတ်စေ့တစ်စေ့နှင့်
နားတွင်ပန်၍ထားသော ချေးလက်လေးသစ်တက်နေသည့်
ရွှေနားတောင်းလေးကို ဖြုတ်၍ထည့်ပြီးလျှင် ဘုရားစင်ပေါ်၌
တင်ထားသည့် ကုလားမထီးဆောင်းတံဆိပ် ရေမွှေးပုလင်းကိုပါယူ၍
တရော်ကင်ပွန်းရည်တွင်းသို့ လောင်းထည့်ကာ အမူးသမားမြဲကြီးထံသို့
ဆင်း၍သွားပြီးလျှင်....

“အန္တရာယ်မျိုး (၉၆)ပါး၊ ကြမ္မာမျိုး(၃၂)ပါး၊ ရန်သူမျိုး
ငါးပါးလွတ်ကင်းပြီး ဒီသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ....” ဟု ရွတ်ဆိုကာ
ခေါင်းမှလောင်းချလိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့မှကြည့်၍နေကြသော
ကလေးလူကြီးအပေါင်းတို့လည်း ဝါးခနဲ.... ရယ်မောကြလေသည်။

“အဘွားကြီး ပိုက်ဆံတစ်မူးပေးမယ်ဆိုပြီး ဘာတွေနဲ့လာပြီး
လောင်းချနေတာလဲ....၊ မွေးလှချည်လား....၊ ဘာလုပ်တာလဲ....၊
သင်္ကြန်ကျတာလား....၊ ပေးပါ.... ပိုက်ဆံတစ်မူး....” ဟု မြဲကြီးက
ပြောလေသည်။

“ပေးမယ်....ပေးမယ်....ငါ့ နင်လိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို
တစ်မူးမဟုတ်ဘူး။ တစ်မတ်ပေးမယ်....” ဟု ဆိုကာ အဘွားကြီးလည်း
ခြံဝင်းအစပ်တွင် ပေါက်၍နေသော ဗုဒ္ဓသရဏ်ပန်းပွင့်ကြီးကို
သွားရောက်ချိုးယူပြီးလျှင် မြဲကြီး၏ရှုပ်ထွေး လိမ်ကောက်လျက်ရှိသော

ဘိုကေအတွင်းသို့ နဖူးထက်မှနေ၍ ထိုးစိုက်လေ၏။

“ဟ....အဘွား ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ဗုဒ္ဓသရဏံဂစ္ဆာမိပန်းကြီး ကျုပ်ခေါင်းပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ လာပြီးတင်ရတာလဲ....” ဟု ဆိုကာ ထိုပန်းကို ဖြုတ်ယူ၍ အင်္ကျီအိတ်အတွင်း၌ စိုက်လိုက်လေ၏။

အဘွားကြီးကလည်း ချေးအထပ်ထပ်တက်လျက်ရှိသော ချွေးခံအင်္ကျီအတွင်းမှ မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ထုတ်၍ မြကြီးအား ပေးလေ၏။

မြကြီးလည်း မတ်စေ့ကလေးကို အိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက်

“သိပြီ....သိပြီ အဘွားကြီးက သင်္ကြန်စာဖတ်ပြီး သင်္ကြန်အစောကြီး ကျလိုက်တာပေါ့။ လူတစ်ကိုယ်လုံး မွေးသွားတာပဲ။ ဟဲ....ဟဲ....ဗုဒ္ဓသရဏံဂစ္ဆာမိပန်းကြီးက ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျုပ်ကို ဘုရားရှိခိုးဖို့ ပညာနဲ့ သတိပေးတာလား။ ဟား....ဟား....၊ စိတ်ချ....စိတ်ချ....မြကြီး ဒီနေ့ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ အဘွားကြီးရဲ့ ဂစ္ဆာမိပန်းကြီးနဲ့ရှိခိုးမယ်။ အဘွားကြီးကို ချမ်းသာအောင် ဆုတောင်းပေးမယ်။ ကဲ....သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ မြကြီးလည်း အရက်သမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း လူကောင်းသူကောင်းတို့အား စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးပြီးနောက် ထွက်၍သွားလေ၏။

လမ်းထဲတွင် ကစားနေသော ကလေးတို့သည် မြကြီးကို မြင်လျှင် “အမူးသမားကိုမြကြီး လာပြီ” ဟုဆိုကာ လွှတ်ရာသို့ ရှောင်ကြလေ၏။

မြကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော မိန်းကလေး တစ်သိုက်လည်း....

“ဟောဟိုမှာ....အမူးသမားမြကြီး လာနေပြီ။ အရှက်မရှိ

ပိုက်ဆံတောင်းလိမ့်မယ်။ မရရင် သားပြောမယားပြော ပြောလိမ့်မယ်....” ဟု ဆိုကာ အခြားလမ်းတစ်ဖက်သို့ ချိုးဝင်၍ သွားကြကုန်၏။

လမ်းထိပ်မှ အကြော်သည် အဒေါ်ကြီးလည်း မြကြီးကိုမြင်လျှင်.... “အမူးသမားမြကြီးတော့ လာနေပြီ....၊ ငါ့အကြော်တွေ နှိုက်စားတော့မှာပဲ....၊ ဒီကောင်မျိုးကြတော့ သေပဲမသေနိုင်ဘူး....၊ ဘယ်လိုသမာဒေဝတွေကများ အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်နေသလဲ မသိပါဘူး....” ဟု ဆိုကာ ကြော်ပြီးသား အကြော်များကို ဝှက်လေ၏။

ညောင်ပင်အောက်တွင် ကျားထိုးလျက်ရှိကြသော ဆိုက်ကားသမား ကျင်ဝမ်တို့လူစုလည်း မြကြီးလာသည်ကိုမြင်လျှင် အချင်းချင်း မျက်စစ်ပြ၍ သတိပေးကြလေ၏။

အမူးသမားမြကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရာဆိုက်ကားကို တက်၍နင်းတတ်လေ၏။

“ဒီကောင်ကို တစ်နေ့လောက် ချောပြီး ဆိုက်ကားနဲ့ ကန်တော်ကြီးဘက် တင်ခေါ်သွားပြီး မှတ်သားလောက်အောင် နှိပ်စက်ထားမှ ကောင်းမယ်....” ဟု ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်က ပြော၏။

လမ်းထိပ်ရှိ ‘အိန့်’ ဟုခေါ်သော တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း၌ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိကြသော သူတို့ကလည်း ဒယီးဒယိုင်နှင့် လျှောက်၍လာသော မြကြီးကို မြင်လျှင်....

“မြကြီးတော့ စောစောစီးစီး သိုင်းကွက်နင်းလာပြီ” ဟု ပြောကြ၏။

“ဒီကောင် အရက်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကများရသလဲမသိဘူး....”
ဟု တစ်ယောက်သောသူက ပြောလိုက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က
“ဒီကောင်က အရှက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပေါ်အတင်းတက်ပြီး
တောင်းတာ။ လူကောင်းတွေက သူနဲ့ဖက်ပြီး စကားမပြောချင်တာနဲ့
ပေးလိုက်တဲ့ မသဏာရေစာနဲ့ သောက်နေတာလေ” ဟု ဖြေလေ၏။

“ဒီလိုလူမျိုးတွေများနေရင် တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးဟာ
သိပ်ပြီးကြာလိမ့်မယ်။ ဆန်ကုန်မြေလေးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့....” ဟု
သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်က ပြောလေ၏။

ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ
လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိသော လူကလည်း သူ၏ကလေးကို
အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“သား....ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း....၊ အရက်သမားတွေ့လား....၊ သူ့ကို
လူတွေက ဘယ်လိုပြောသလဲ၊ ငါ့သားကြားတယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒါမျိုးကို အတုမခိုးရဘူး မှတ်ထား....” ဟု ပြောဆို ဆုံးမလေ၏။

မြကြီးလည်း သိတာလမ်းထိပ်ရှိ ဘုံဆိုင်သို့ ဝင်လေ၏။ ထို့နောက်
အရက်ဝယ်ရန်အတွက် ပုလင်းဖင်ပြတ်တစ်လုံးကို
ကောက်ယူလိုက်လျှင် မြကြီးနှင့် သောက်ဖော်သောက်ဖက်ဖြစ်သော
သန်းမောင်ဆိုသည့် ကုလားဒိန်တစ်ယောက်က “ဟေ့ကောင်မြကြီး၊
ဒီဟာကို အရင်....သောက်လိုက်အုံး....” ဟု ဆိုကာ
အရက်ထည့်ထားသော ပုလင်းဖင်ပြတ်ကို ပေးလိုက်လျှင် မြကြီးလည်း
မော့၍ချလိုက်ပြီးနောက် လက်ခုံဖြင့်သတ်ကာ ထို့ခနဲတံတွေးတစ်ချက်
ထွေးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆိုင်အတွင်းသို့ သိန်းလှိုင်ဆိုသော အရက်သမားနှင့်အတူ

တာမွေစာတိုက်မှ စာပို့သမားစိန်ဝင်းဆိုသူလည်း ပေးဝေရန်ရှိသော စာအိတ်များကို လွယ်အိတ်ဖြင့်လွယ်လျက် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်၍လာလေ၏။

အရက်သမားသန်းမောင်က စာပို့သမားကို မြင်လျှင်....

“ဟဲလို....ဖွတ်စမင်းကြီးပါလား၊ ဓာတ်ဆီ ဝင်ထည့်တာလား....” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

စာပို့သမားလည်း ပုလင်းပြတ်နှင့် အရက်တစ်ပိုင်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် မော့လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ငမြကြီးကိုယ်က မွေးလှချည်လား....” ဟု စာပို့သမားက ပဲကြီးလှော်ဝါးရင်း မေးလေ၏။

“ကျောက်ရေတွင်းလမ်းက လှမောင်ရဲ့ အမေကြီးလေ၊ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်ကို အမွှေးရည်တွေနဲ့ သင်္ကြန်ကျလွှတ်လိုက်တာ၊ ဖွတ်စမင်း” ဟု မြကြီးက ပြောလေ၏။

“ဟာ....ပြောရဦးမယ်၊ လှမောင်တစ်ယောက် သေရှာပြီ၊ အခုပဲ သံကြိုးစာလာတယ်၊ ကျုပ်အခုပဲ အဲဒီသံကြိုးစာကို သွားပို့မလို့....” ဟု ဆိုကာ စာပို့သမားက အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ သံကြိုးစာကို ထုတ်၍ ပြလေ၏။

“လှမောင်တစ်ယောက် သေရှာပြီ....” ဟု သိလိုက်ရလျှင် မြကြီးသည် မျက်လုံးပြူး၍သွားလေ၏။ အမူးလည်း ပြေ၍သွားလေ၏။

ထို့နောက် လှမောင်အမေကြီး မပေးချင်ပေးချင်နှင့် ပေးလိုက်သော လက်တွင်းမှ မတ်စေ့ကို ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

“အခုတင်ပဲ ငါဟာ အဘွားကြီးကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင်

လုပ်ခဲ့တယ်။ အခု သူ့သားသေရှာပြီဆိုတဲ့ သံကြိုးစာရောက်လာပြီ။ အဘွားကြီးဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်ရှာမလဲ။ အင်း....ပြီးတော့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ အဘွားကြီးတော့ သားလည်းဆုံး အားကိုးရာလည်း မဲ့သွားရှာပြီပေါ့။ သူ့သားလှမောင်မရှိရင် အဘွားကြီး ဘယ်လိုစားမလဲ။ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါကလည်း သူ့ကို အခုလေးတင် စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိပါပကော။ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ပေါက်တတ်ကရတွေသွားပြီး ငါကအော်နေတော့ သူက ငါ့အပေါ်မှာ အမွှေးနံ့သာရည်တွေ လောင်းချတာဟာ ဧကန္တတော့ ခရီးသွားနေတဲ့ သူ့သားလေး အန္တရာယ်ကင်းအောင် ယတြာချေရှာတာပဲ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ....” ဟူ၍ အရက်သမားမြကြီးသည့် တွေး၍ ငိုနေမိလေသည်။

“ငါဟာ အမင်္ဂလာကောင်ပဲ....” ဟူသော အတွေးသည် မြကြီးအား လွန်စွာ တုန်လှုပ်စေခဲ့လေသည်။

မြကြီးသည် ပူပန်သောစိတ်ကြောင့် ချွေးစီးများ ယိုစိမ့်၍လာလေ၏။

“ဖွတ်စမင်း အဘွားကြီး သားလေးသေတယ်ဆိုတဲ့ သံကြိုးစာပြစမ်းပါဗျာ....” ဟု မြကြီးက ပြောလိုက်ရာ စာပို့သမားက သံကြိုးစာကို ပေးလိုက်လေ၏။

သန်းမောင်က....

“ဟေ့ကောင်မြကြီး၊ မင်းက သံကြိုးစာဖတ်တတ်လို့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မြကြီးက ပြန်၍မဖြဲဲဲ သံကြိုးစာကို ကြည့်လေ၏။ မြကြီးကား စိန်ပေါလ်ကျောင်းတွင်(၇)တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့ဖူးရုံမျှမက သစ်တောဝန်ထောက်တစ်ဦးထံ၌လည်း အကူစာရေးအဖြစ် သုံးနှစ်ခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်စာကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်။

ဖတ်တတ်ကြောင်း ကိုသန်းမောင်သိလျက်နှင့် နောက်ပြောင် ကျီစယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြကြီးသည် ကြေးနန်းစာခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

“.HLA MG EXPIRED

COME SHARE OR REPLY WHETHER

CREMATION OR BURIAL....”

၎င်းအဓိပ္ပာယ်မှာ “လှမောင်သေပြီ၊ အမြန်လာပါ။ သို့တည်းမဟုတ် မြေမြှုပ်လိုသည် မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုသည်ကို အကြောင်းပြန်ပါ” ဟု ဖြစ်လေ၏။

ကြေးနန်းမှ မန္တလေးမှ ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မြကြီးက သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

“ငါဟာ နိမိတ်မကောင်းတဲ့ အမင်္ဂလာကောင်ပဲ၊ ငါလည်းအဘွားကြီး အိမ်ရှေ့မှာသွားပြီး ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးနဲ့ ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောလိုက်ရော အဘွားကြီးသားလည်းသေပြီလို့ သံကြိုးစာ လာတော့တာပဲ၊ အဘွားကြီးကတော့ တော်တော့ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာတော့မှာပဲ....” ဟူ၍ အရက်သမားမြကြီးသည် တွေးမိလေ၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်၊ အဘွားကြီး ဒုက္ခမရောက်အောင် ငါက လုပ်ပေးရမယ်၊ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ မြကြီးကနေ မင်္ဂလာရှိတဲ့ မောင်မြကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်္ဂလာရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ....” ဟု မြကြီးသည် ဆက်၍ တွေးတောပြန်၏ ထို့နောက် မြကြီး ဦးနှောက်သို့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုသည်

လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ ဝင်းကနဲလက်၍ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“မင်္ဂလာသုတ်မှာပါတယ်၊ သင်္ဂဟောစ သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ရခြင်းလည်း မင်္ဂလာဆိုပါလား၊ အဘွားကြီးကို ငါထောက်ပံ့မယ်၊ တစ်သက်လုံးကို ထောက်ပံ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ထောက်ပံ့မယ်၊ တစ်သက်လုံးကို ထောက်ပံ့မယ်။ သူ့သားလှမောင်အစား ငါဟာ အဘွားကြီးကို အမေအမှတ်နဲ့ လုပ်ကျွေးသင့်တယ်၊ ဒါမှန်တယ်၊ ငါလုပ်ကျွေးမယ်၊ ဒါမှ တရားမယ်၊ အို...အခုကစပြီး အဘွားကြီးဟာ သူ့သားသေတယ်ဆိုတာ မသိစေရအောင် ဖုံးဖိထားမှတော်မယ်....” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ တိုက်ဆိုင်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မြကြီး၏ မွန်မြတ်သော အကြံအစည်ကို သိရှိကြကုန်သော သမာဒေဝနတ်တို့ကပင် နိမိတ်ကောင်းများ ပြသည်လော မဆိုနိုင်ပေ။

ဆင်ဖြူတော်ရပ်ကြီးကို မော်တော်ကားပေါ်၌တင်ကာ စာဖြေရန် အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ ရောက်ရှိလျှက် ရှိတော်မူကြသော သံဃာတော် အရှင်မြတ်များအား လောင်းလှူရန်အတွက် နိဗ္ဗာန်ဆော် ဦးဖူးညို ခေါင်းဆောင်သော ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံအဖွဲ့သည် မြကြီးတို့၏ ဘုံဆိုင်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ဓာတ်စက်ဖွင့်ကြလေ၏။

“အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ၊ မင်္ဂလာ...”

မြကြီးသည် ဓာတ်စက်မှ သီချင်းသံကို ကြားရလျှင် ပီတိဖြစ်၍ သွားလေ၏။

“ငါဟာမူးရူးရမ်းကားပြီး ရပ်ရွာကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာများပြီ၊ လူတွေကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာလည်းများပြီ၊ အမင်္ဂလာကောင်၊ ကျက်သရေယုတ်တဲ့ကောင် ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ရပ်လိုက်တော့မယ်၊ ဓာတ်စက်ကသီချင်းကလည်း

အခါတော်ပေးနေပြီပဲ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါစိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် ငါကအနစ်နာခံဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ မင်္ဂလာရှိသွားပြီ၊ ကျက်သရေရှိသွားပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်းတွေးရင်း....

“ငါဟာ ကျက်သရေရှိတဲ့လူဖြစ်သွားပြီ....” ဟု ယောင်၍ ပါးစပ်မှ ထွက်သွားလျှင် စာပို့သမားနှင့် အရက်သမားသန်းမောင်လည်း မြကြီးကို ကြောင်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

“ဟေ့မြကြီး.... ဘာရူးတာလဲ၊ ရော့တစ်ခွက်လောက် မော့လိုက်ဦး၊ မင်းအတွက် ထည့်ထားတာကြာပြီ....” ဟု သန်းမောင်က အရက်ခွက်ကို ထိုး၍ပေးလေ၏။

“ကျုပ်....မသောက်တော့ဘူး၊ မြကြီး အရက်မသောက်တော့ဘူး၊ မြကြီးနဲ့.... ဒီအရက်နဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းခွဲပြီ....” ဟု မြကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟ....ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သောက်လေကွာ....”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော၊ မြကြီး အရက်မသောက်တော့ဘူး၊ ဖွတ်စမင်းကြီး ဒီသံကြိုးစာ ကျုပ်ကိုပေးလိုက်၊ ကျုပ်အဘွားကြီးဆီကို သွားပေးမယ်....” ဟု မြကြီးက ပြောလိုက်ရာ စာပို့သမားက....

“ပေးဖြစ်အောင်တော့ ပေးပါမြကြီးရယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“စိတ်ချစမ်းပါ ဖွတ်စမင်းရဲ့....” ဟု ဆိုကာ မြကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ အကြံထုတ်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် အကြံပေါ်သွားသဖြင့် သူသောက်မည့်အရက်ခွက်ကို စာပို့သမားအား ယူ၍ပေးပြီးလျှင် “ကျုပ်အစားမော့လိုက်စမ်းပါအုံး ဖွတ်စမင်းကြီးရဲ့....”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် စာပို့သမားလည်း မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့၍
မော့ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မြကြီးသည် ပို့စမင်းအား နောက်သလိုလိုနှင့် ဖက်ကာ....

“ဖြည်းဖြည်းမော့ပါ....သီးကုန်ပါဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ
ပို့စမင်းစိန်ဝင်း၏ အိတ်အတွင်းမှ “မန်နီအော်ဒါ” ငွေများကို အမှတ်တမဲ့
နှိုက်ယူ၍ သူ၏ ခါးပုံစတွင်ထည့်ကာ ဝှက်လိုက်လေ၏။

ပို့စမင်းဝင်းစိန်လည်း အရက်ကိုမော့ပြီးနောက် ခွက်ကိုဒေါက်ခနဲ
ချလိုက်ပြီးလျှင် ပဲကြီးလှော်ကို ဝါးလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြကြီးတို့နှင့် သောက်ဖော်သောက်ဖက်များ
ဖြစ်ကြသော ဘာဘူ၊ ပျားရည်ကုန်းရပ်ကွက်မှ အုံးညွန့်၊ သီတာလမ်းမှ
မောင်ပု၊ လမ်းမတန်းတာယာဆိုင်မှ တင်ငွေတို့သည် ဆိုင်တွင်းသို့
ဝင်လာကြပြီးလျှင် အရက်များဝယ်ယူ၍ မြကြီး၊ သန်းမောင်၊
သိန်းလှိုင်နှင့် ပို့စမင်းတို့ဝိုင်းတွင် ပုလင်းကိုယ်စီဆွဲ၍ ဝင်ရောက်လေ၏။

သိန်းလှိုင်က ပုလင်းဖင်ပြတ်များတွင် အရက်ကို ငှဲ့ထည့်ပြီး
တစ်ဦးစီသို့ ပေးလေ၏။ မြကြီးရှေ့သို့ရောက်လျှင် မြကြီးကမယူပဲ
ပြန်၍ပေးလိုက်သဖြင့် သိန်းလှိုင်က နားမလည်သော မျက်နှာနှင့်
မြကြီးကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“တယ်ပြီးဆန်းပါလား.... မြကြီးက အရက်ခွက်ကိုပြန်ပေးတာ
လူဖြစ်ကတည်းက ငါတော့ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်” ဟု
သိန်းလှိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီ သိန်းလှိုင်....” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ထိုအရက်ဝိုင်းမှလူများ ဝါးခနဲ ဝိုင်း၍ရယ်လိုက်ကြလေ၏။

ဘုံဆိုင်မှ အရက်ရောင်းသော တရုတ်ကပါ ကောင်တာပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင်....

“ ဘယ်စူလဲ....အရက်ဖြတ်တာ၊ ခွီးကောင်....နီလိုကောင် အရက်ဖြတ်ရင် ဝဆိုင်မှာ စောင့်မယ့်လူ ရှိမှာမဟုတ်ဖူး မြကီး....” ဟု ဝင်ရောက်၍ လှောင်ပြောင်ပြန်ရာ အရက်သမားတို့သည် ဝိုင်း၍ ရယ်ကြပြန်၏။

ထိုအချိန်က ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် အရက်လာ၍ ဝယ်ပေးရသော လူငယ်ကလေး မောင်ပုဆိုသူက သိန်းလှိုင်၏ အနီးသို့ကပ်ကာ....

“ကိုမြကြီး မသောက်ရင် ကျုပ်သောက်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အရက်သမားသန်းမောင်က....

“ကဲ....သူရဲကောင်းပေါ်ပြီ၊ မောင်ပု သောက်ပြလိုက်စမ်း” ဟု မြှောက်ပေးလိုက်ရာ မောင်ပုက သိန်းလှိုင်၏ လက်မှအရက်ခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ မော့မည်အလုပ်၌ မြကြီးက လှမ်း၍ တားပြီးလျှင်....

“ဟေ့....မောင်ပု မသောက်နဲ့ မသောက်နဲ့” ဟုလည်း ပြောသည့်အပြင် သန်းမောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ....

“ကလေးကိုတော့ မတိုက်ပါနဲ့ ကိုသန်းမောင်ရာ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လို ဖြစ်သွားပါဦးမယ်....” ဟု ပြောလိုက်ရာ

သန်းမောင်က....

“ဟေ့....မြကြီး၊ မင်းပါးစပ်က အရက်နံ့တောင် မပျောက်သေးဘူး၊ မင်းက အရက်သမားအချင်းချင်း သစ္စာဖောက်တဲ့ စကားမျိုးပြောပြီ....” ဟု စိတ်ဆိုးစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်....ကိုမြကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဖောက်၊ ကျုပ်အဖေက

ပြောဖူးတယ်။ အရက်သမားဟာ အရက်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ အမှန်တရားကို ကျောခိုင်းတာ သစ္စာဖောက်တာတဲ့။ ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဖောက်....” ဟု ဆိုကာ မောင်ပုသည် အရက်ကို မော့ချလိုက်လေတော့၏။

လူငယ်မောင်ပု အရက်သောက်သည်ကို ကျန်သော လူကြီးအရက်သမားများက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြကုန်၏။

မြကြီးလည်း ထိုအရက်ပိုင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သန်းမောင်၊ မောင်ပု၊ တင်ငွေ၊ ပို့စမင်း၊ သိန်းလှိုင်၊ အုံးညွန့်စသော သီတာလမ်းထိပ် ဘုံဆိုင်ကြီး၏ အမြဲတမ်းအဖွဲ့ဝင် အရက်သမားတို့က မြကြီးအား....

“ဟေ့သစ္စာဖောက်” ဟု ပိုင်း၍ အော်ဟစ် နောက်ပြောင်ကြလေ၏။

မြကြီးလည်း မကြားချင်ဟန်ပြု၍ အရက်နံ့တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသော ဘုံဆိုင်ကြီးအား အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းခဲ့လေတော့၏။

“ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ဆိုပါလား၊ သူတို့က ဘာကို သစ္စာလို့ခေါ်တာလဲ၊ အရက်သမားဟာ အမြဲပဲအရက်သောက်နေမှ သစ္စာရှိတယ်လို့ဆိုရမှာလား၊ အကောင်းဖြစ်ဖို့အတွက် အဆိုးကိုတော့ သစ္စာဖောက်ရမှာပဲ၊ သစ္စာဖောက်ပဲခေါ်ခေါ် လူညံ့ပဲပြောပြော ငါမှန်တယ်ထင်တာကို ငါလုပ်ဝံ့ရမယ် မဟုတ်လား....၊ သောက်ဖော် သောက်ဖက် အရက်သမားချင်းက ရှုတ်ချမှာ၊ အပြစ်ပြောမှာကို ကြောက်နေရင် အရက်သမားဘဝ၊ မူးပြီးရမ်းကားတဲ့ဘဝ၊ အရက်မသောက်တဲ့လူတွေကို ရိုသဲ့သဲ့မခံချင်အောင် လုပ်တဲ့ဘဝ လူ့အမင်္ဂလာ လူ့ကျက်သရေယုတ်တဲ့ဘဝက

ဘယ်လိုလွတ်မြောက်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သေသွားတဲ့
လှမောင်ရဲ့အမေကြီးကိုလည်း လုပ်ကျွေးဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား....” ဟု စိတ်ကိုတင်းကာ အရက်သမား
အပေါင်းအသင်းနှင့် အရက်ဆိုင်ကြီးကို အပြီးအပိုင်
စွန့်ခွာခဲ့လေတော့၏။

မြကြီးသည် လျှောက်လာရင်း အောက်ပါအတိုင်း
တွေးမိလေတော့၏။ “ငါဟာ အရင်မြကြီး မဟုတ်တော့ဖူး၊ ငါ့မှာ
တာဝန်တွေရှိလာပြီ၊ ငါဒုက္ခပေးတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့သား လှမောင်အစား
အဘွားကြီးကို မိခင်အမှတ်နဲ့ လုပ်ကျွေးရတော့မယ်၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့
အပြုအမူပဲ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့ အပြုအမူ ငါ့ဟာငါ
ဆုံးဖြတ်တာမှန်တယ်၊ မြကြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ....” ဟု
တွေးလိုက်မိသည့်အခါ၌ သူ၏ရင်တွင်းဝယ်....

“မြကြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ....

မြကြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ....

မြကြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ....”

မြကြီး လူကောင်းဖြစ်ပြီ ဟူသော အသံတို့သည် ပဲ့တင်ထပ်၍
မြည်ဟီးကာ ရင်ပွင့်၍ သွားသည်ဟုပင် မှတ်ထင်မိလေတော့၏။

ထို့နောက် လေးလံလှသောရင်လည်း လုံးဝပေါ့ပါးသွားသည်ဟု
ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မြကြီး၏ အဆီပြန်လျက်ရှိသော မျက်နှာကြီးသည်
မိုးစက်မိုးပေါက်တို့နှင့် ထိတွေ့ရသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီးကဲ့သို့
အေးမြလန်းဆန်း၍ သွားလေတော့သတည်း။

မြကြီးသည် ပို့စမင်းထံမှ အလစ်နှိုက်ယူခဲ့သည့်ငွေများကို

ခါးပုံစအတွင်းမှ ထုတ်ယူ၍ ရေတွက်ကြည့်ရာ
(၉၉)ကျပ်တိတိဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အနီးရှိကွမ်းယာဆိုင်မှ
စာအိတ်တစ်အိတ်နှင့် စက္ကူတစ်ရွက်ကို အကြွေးဝယ်ယူကာ
အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင်ရေး၍ ငွေ (၉၉)ကျပ်နှင့်အတူ
စာအိတ်အတွင်းသို့ထည့်ကာ စာအိတ်ကို တံတွေးဆွတ်၍
ပိတ်လိုက်လေ၏။

ဖွတ်စမင်းကြီး

ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ငွေ(၉၉)ကျပ်ကို ကျုပ်ကကျီစားတဲ့သဘောနဲ့
နှိုက်ယူခဲ့ပါတယ်၊ ငါးရက်လုံးလုံး ခင်ဗျားဘယ်လောက်
စိတ်ဒုက္ခရောက်နေမယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်
ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပြီးတော့ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်ကို
စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် စာအိတ် (၁) အိတ်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါ။ ဒါပါပဲ။

အရက်သမားတို့ရဲ့ သစ္စာဖောက်

မြကြီး

မြကြီးသည် စာအိတ်ကို ပိတ်ပြီးနောက် အရက်ဆိုင်နှင့်
မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော နေပြည်တော်ပင်မင်းဆိုင်ပေါ်သို့
တက်ခဲ့လေ၏။ ပင်မင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးမြိုင်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက
မြကြီးကို မြင်လျှင်....

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲ....” ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလေ၏။

“ဦးလေးမြိုင်ရာ ဒီစာအိတ်ကို တဆိတ်လောက် ယူထားစမ်းပါ၊
ငါးရက်လောက်ကြာမှ ပို့စမင်းစိန်ဝင်းကို ခေါ်ပြီးပေးလိုက်ပါ....” ဟု
ဆိုလေ၏။

“ဘာလဲကွ မင်းဟာက....”

“သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ သူနည်းနည်းလောက် စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ချင်လို့ပါ....” ဟု မြကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဦးမြိုင်က ငယ်စဉ်က လွန်စွာကျီစား နောက်ပြောင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေရာ မြကြီးအား ပြုံး၍ကြည့်ပြီးလျှင်....”

“အေးထားခဲ့” ဟု ဆိုလေ၏။ မြကြီးလည်း ‘နေပြည်တော်’ ပင်မင်းဆိုင်မှဆင်းကာ မလွှဲကုန်းဘူတာဘက်သို့ သွားလေ၏။ မလွှဲကုန်းဘူတာသို့ရောက်လျှင် တွဲရုံများပြင်ဘက်သို့ ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ငယ်စဉ်က ၎င်းနှင့်ကစားဖက်ဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း ညွန့်သောင်းဆိုသူအား ရှာဖွေရာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော ညွန့်သောင်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့လေ၏။ ညွန့်သောင်းက မြကြီးကိုမြင်လျှင် တစ္ဆေသရဲကိုတွေ့မြင်သည့်အလား မျက်လုံးပြူး၍ သွားပြီးလျှင်....

“ဟေ့....မြကြီး၊ ဘာဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ....” ဟု ဆီး၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ....မန္တလေးကို သွားချင်လို့ ရထားအလကားစီးရအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး....” ဟု မြကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“သီတာလမ်းဘုံဆိုင်မှာ အရက်မရှိတော့ဘူးလား၊ မန္တလေးတက်ပြီး သောက်မလို့လား....” ဟု နောက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ.... ငါအရက်ဖြတ်လိုက်ပါပြီ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုကူညီပါကွာ မင်းကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး....” ဟု မြကြီးက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလေ၏။

“အေး....ဆန်တွဲတွေ တော်တော်ကြာလောက်မှာ ထွက်လိမ့်မယ်၊ တွဲစောင့်နဲ့ တွဲခေါင်းကို လိုက်ပြီးပြောပေးမယ်၊ လိုက်သွားပေါ့ကွာ....” ဟု ညွန့်သောင်းက ပြောလျှင် မြကြီးကလည်း ညွန့်သောင်းကိုဆက်၍.... “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် တွဲပြင်ရုံအနီး၌ ရေတဖွမ်းဖွမ်းကျလျက်ရှိသော ရေပိုက်သို့သွားရောက်ကာ ရေချိုးလျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ထံမှ ရေလဲကို ငှားယူကာ ရေကိုဝအောင် ချိုးလေ၏။

ရေချိုးပြီးလျှင် အိတ်ထောင်အတွင်း၌ စိုက်လျက်ပါလာသော အဘွားကြီးထိုးပေးလိုက်သည့် ဗုဒ္ဓသရဏံပန်းကလေးကိုင်၍ မြကြီးသည် ညွန့်သောင်းအနီးသို့ သွားရောက်ကာ....

“ငါအခုပဲ....ပြန်လာမယ်သူငယ်ချင်း” ဟု ပြောလျှင်....

ညွန့်သောင်းက “မင်းခရီးသွားမယ့်အကြောင်း အိမ်ပြန်ပြီး ပြောဦးမလို့လား၊ ပြောစရာအိမ်ရောရှိလို့လား....” ဟု နောက်လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးသူငယ်ချင်း....ဟိုဘူတာနားက ဘုရားလေးမှာသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးမလို့ပါ....” ဟု မြကြီးကပြောလျှင် ညွန့်သောင်းသည် မြကြီးအား မယုံကြည်သည့် မျက်နှာနှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေ၏။ မြကြီးက ညွန့်သောင်းအား ပြုံး၍ပြလိုက်၏။

“မင်းက ငါပြောတာမယ့်ဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းမယုံတာ မင်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့အပြစ်ပါ၊ ငါမင်းကို စိတ်မဆိုးပါဘူး....” ဟူသော စကားများကို မြကြီးအပြုံးက ဖော်ပြနေလေသည်။

ထို့နောက် မြကြီးသည် ဗုဒ္ဓသရဏံပန်းကလေးကိုကိုင်ကာ မလွှဲကုန်းဘူတာမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ရေသိမ်ကလေးနှင့်တွဲ၍ထားသော စေတီကလေးဆီသို့ သွားရောက်ကာ ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးလျှင်....

“ဘုရားတပည့်တော်မြကြီးသည် ဤဗုဒ္ဓသရဏံပန်းကလေးကို ကပ်လှူပူဇော်ပါသည် အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့ လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်မီစပ်ကြား လူဖြစ်ရသည်ရှိသော် ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်ရပါလို၏။ မူးယစ်ထုံထိုင်း ခိုးဝှက်ရမ်းကားခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည့် သေမျိုးငါးပါးတို့ကို စွဲလမ်းသော ဘိန်းစား၊ ကစော်သမား၊ အရက်သမားဘဝဖြင့် လောကကြီးအား အနှောင့်အယှက်ပေးသော လူလှေလူမွှား၊ လူဗာလဘဝကို မရောက်ရပါလို၏ အရှင်မြတ်ဘုရား....”

ဟု ဆုတောင်းပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓသရဏံပန်းကလေးအား စေတီကလေး၏ ပစ္စယံအဆင့်တွင် သွား၍တင်ထားပြီးလျှင် တွဲပြင်ရုံသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

တွဲပြင်ရုံသို့ရောက်လျှင် ညွန့်သောင်းက မြကြီးအား ဆန်တွဲများနှင့် လိုက်ရမည့် တွဲခေါင်းဆီသို့ ခေါ်သွားကာ....

“တွဲခေါင်းကြီး....ဟောဒါ....ကျုပ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ မန္တလေးကို လိုက်ချင်လို့ ခေါ်သွားစမ်းပါ။ လမ်းမှာလည်း ထမင်းကူပြီးချက်မှာပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းလေးဘာလေး ကျွေးလိုက်ပါ....” ဟု ပြောဆိုအပ်နှံလေ၏။

“လမ်းမှာ ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ။ ကျုပ်လုပ်ပုံမယ် တွဲခေါင်းကြီးရယ်....” ဟု မြကြီးက ကိုယ်ကိုယ့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ညွန့်သောင်းလည်း မြကြီး၏အမူအရာ ပြောင်းလဲနေပုံကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်နေလေ၏။

“ဟေ့ကောင်....ခရီးသွားမှာကလဲ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှလဲ
မပါဘူးဘဲကလား၊ ရော့....ရော့....ဒါလေးတော့ ယူသွားဦး” ဟု ဆိုကာ
မှတ်စုစာအုပ်အတွင်းမှ ငွေခြောက်ကျပ်ကိုထုတ်၍ မြကြီးအား
ပေးလေ၏။

မြကြီးက ငြင်းသေး၏။ ညွန့်သောင်းက မယူလျှင်မဖြစ်ကြောင်း
ပြောကာ ပေးလိုက်မှပင် မြကြီးက ယူလိုက်လေ၏။

“ကဲ..... ကိုယ့်လူ ဟောဟိုတွဲပေါ်တက်ပေတော့၊ တွဲပေါ်မှာ
ငါးခြောက်လည်းရှိတယ်၊ ဆီ၊ ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးအစုံရှိတယ်၊
ဆန်ကတော့ ဟိုတွဲက ဆန်အိတ်တွေထဲက တစ်အိတ်ကိုနည်းနည်း
ပိုက်စူးနဲ့ထိုးပြီးယူ၊ လေမီးဖိုရှိတယ်၊ ထမင်းချက်ပြီး
လိုက်ခဲ့ပေတော့....” ဟု တွဲခေါင်းကုလားကြီးက
မြန်မာစကားဝိသစ္စာဖြင့် ပြောလေ၏။

မြကြီးလည်း တွဲပေါ်သို့တက်ကာ ထမင်းချက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။
များမကြာမီ တွဲများကို စက်ခေါင်းကြီးကလာ၍ ဆွဲသွားလေတော့၏။

မြကြီးသည် ထမင်းချက်၍နေရာမှ တွဲပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ထွက်ကာ
ညွန့်သောင်းကို နှုတ်ဆက်လက်ပြလေ၏။

ကုန်တွဲရထားကြီးလည်း ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ အော်မြည်ကာ
မလွှဲကုန်းဘူတာအနီး တွဲပြင်ရုံမှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။

မြကြီးလည်း ရထားထွက်လျှင် တစ်ခြားတွဲသို့ ကူးသွားကာ
ပိုက်စူးဖြင့် ဆန်အိတ်များမှ ဆန်များကို ထုတ်ယူကာ
ထမင်းချက်လေ၏။ ထမင်းကျက်လျှင် ငရုတ်သီးထောင်းလျက်
ငါးရုံခြောက်ကို ငရုတ်သီးနိုင်နိုင်နှင့် ကြော်လေ၏။ ထို့နောက်

ကြက်သွန်ကို ဆီသတ်၍ ဟင်းချိုချက်လေ၏။ ဟင်းချိုခတ်ရန်
တစ်စုံတစ်ရာ မပါသော်လည်း ငံပြာရည်၏ ကောင်းခြင်းကြောင့်
မြကြီးချက်သော ဟင်းချိုမှာ လွန်စွာချိုလေတော့၏။

*